

MALÁ LETNÍ PÍSEŇ

Kdo je ten cizinec před branou Sankt-Petěrburgu? Jeho kůň je slabý, už jej neodveze zpátky. Kdo je ten cizinec a co pohledává v našem městě? Má spálené oči, už nikdy nenajde cestu domů. Ten muž je blázen a jen se směje. Pořád se směje.

I.

Přivedli koně, napekli chléb i prsten věnovali pro štěstí, bylo až cítit, jak předbíhá mu tep, když ztichlým náměstím cválal pryč

hledat jméno její v kalendářích, k zoufalství přivádět malíře, neboť Ona prý světlem září až k nevíře, jak letního jitra kýč,

tak v horečkách projíždí alejí, jež nemá konce, a stírá si pot a ti, co se slutují, vodku nalejí a namísto města ukáže mu *górod* jakýsi Jerochim a Ivanič

a za bílých nocí modlí se za požár, jak žhář vzývá plameny a z jejich siločar, z těch, jež peklem neotráveny, ková k srdci té dívky klíč –

II.

Na kamenech zmije se hřejí, kůň nechce dál, váhá i jezdec; však další vodku nalejí a prapodivný chorál znovu rozezní se v uších,

milenko v spáncích mých i ty, bože, jste tu oba, proč se mi zdá, že nevítá mě smích, leč výsměch, hněv, zloba, vždyť širší mají tu duši,

proč slýchám: Zmiz! Tvůj vhled spaluje, už brodíme se v popelu, nejsi však Fénix, pohřbí tě led, zmiz, než mráz švihem skalpelu tebe i léto zruší –

III.

Děkuji předem, mosty, že mi naznačíte, že zvednete
se, kde čekat slunce, kde vatra msty, ať vím, kam
smím, na jaké adrese pravý, člověku utajený
Východ,

polibek sladší čokoládových kohoutů, kteří, co
naplat, smrt nezaplaší, to umí jen láska, vykázat ji
do koutů, a mocná Něva, když proudem ji unáší
daleko do mořských vod –

IV.

Přivedli koně, napekli chléb, i prsten věnovali, pro
štěstí, bylo až cítit, jak předbíhá mu tep, když
ztichlým náměstím cválal pryč,

přivedli koně, hodili chléb, do tváře zblízka
zahrozili pěstí, bylo až cítit, jak předbíhá mu tep,
pak ztichlým náměstím švihl bič.